

Křesťanům

Sepsal: Karel Valenta

Srpen 2000

Církvím

MOTTO: *"Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet [1] a on se mnou."* (Zj. 3:20)

ÚVOD

Jedním z významných triumfů Kristova poselství je fakt, že toto poselství projevilo schopnost přežít celou minulou éru až do současnosti. [2] Přežilo díky celoživotnímu úsilí, dílu a mnohdy i krajnímu utrpení celých generací lidu, zvaného křesťané. S hlubokou pokorou, úctou a respektem se skláníme před životním zápasem tohoto "národa".

Křesťané nakonec dokázali zažehnat obavy svého Mistra, který před svým odchodem vyjádřil tuto obavu:

"Ale nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?"

Nyní tedy, na druhé straně časové propasti, však může v myslích přemýšlivých křesťanů vzniknout opačná obava - dočkáme se skutečně slíbeného příchodu Syna člověka? Prokáže se i v tomto ohledu náš Pán skutečně jako pravdivý? Podle jeho slov se má Syn člověka objevit bez ohledu na to, zda na zemi bude či nebude ona víra nalezena!

CESTA LIDSTVA

Víme, že od svého vzniku prochází lidstvo velice složitým a bohužel i bolestným procesem.

"Víme přece, že veškeré tvorstvo až podnes společně sténá a pracuje k porodu." (Ř.8:22)

Víme také, že tento proces byl, a je tak komplikovaný, že místy kolidoval až s otázkou samotného bytí či nebytí lidstva.

"Řekl: "Člověka, kterého jsem stvořil, smetu z povrchu země... ." (Gn.6:7)

Z Písem je dále zřejmé, že v nebesích z tohoto důvodu probíhaly spory ohledně mravní kvality stvořených lidí a perspektivy jejich další existence - čili možnosti či nemožnosti nápravy a záchrany lidstva.

"Hospodin se Satana zeptal: "Zdalipak sis všiml mého služebníka Joba? Nemá na zemi sobě

rovného. Je to muž bezúhonný a přímý, bojí se Boha a vystříhá se zlého" (Jb. 1:8)

"Nad ním stáli serafové.... Volali jeden k druhému:" Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů. **Celá země je plná jeho slávy**" (Iz.6:2,3)

"...zvěstovali vám nyní toto **spasení**, které i **andělé touží spatřit**." (1.P.1:12)

"Jsem jist, že ani smrt, ani život, **ani andělé, ani mocnosti ... ani moc ... nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši.**" (Ř.8:38,39)

"**Bůh chce aby nebeským vládám a mocnostem bylo nyní skrze církev dáno poznat jeho mnohotvárnou moudrost, podle odvěkého učení, které naplnil v Kristu Ježíši, našem Pánu**" (Ef.3:10,11)

"...neboť byl svržen **žalobce našich bratří**, který je před Bohem osočoval dnem i nocí." (Zj.12:10)

Drastická cesta vývoje lidstva ovšem nezůstala bez následků. Zanechala na celé lidské duchovní kvalitě dědictví v podobě čitelného "podpisu". Značná část tohoto "podpisu" je velmi negativní. Fylogenetická [3] stránka každé lidské osobnosti obsahuje více či méně významný soubor špatných vlastností, v křesťanské tradici známých jako "dědičný hřích". A tak do programu výchovy lidstva musel být nutně zahrnut i program nápravy tohoto stavu.

CESTA BOŽÍHO LIDU - SMLOUVY

Naplněním tohoto úkolu byl perspektivně pověřen Boží lid. **Perspektivně!** Proč? Aby byl vůbec schopen tento úkol splnit, musí být nejprve sám podrobován výchově a napraven. Tato část lidstva je tedy vychovávána a napravována přednostně. A nejen to - navíc požívá zvláštní Boží přízně.

"Synu můj podrobuj se kázní Páně a neklesej na mysl, když tě kárá. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává a trestá každého, koho přijímá za syna." (Žd.12:5,6)

"... a ve tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země, protože jsi uposlechl mého hlasu." (Gn.22:18)

"Nyní tedy, budete-li skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým." (Ex.19:5,6)

"Vy (křesťané) však jste "rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu", abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla." (1.P.2:9)

KOMPLIKACE VÝCHOVY BOŽÍHO LIDU

Jenže právě tyto výsady, kterých se Božímu lidu dostává jako prostředku pro umožnění služby lidstvu, se mu stávají kamenem úrazu. Byly to pocity nadřazenosti, vlastní dostatečnosti (dokonalosti) a prakticky i neomylnosti, které znemožnily Židům při příchodu Syna člověka jejich nápravu a vstup do nové smlouvy s Bohem.

Zvláštní výsady a vyšší duchovní kvalita, kterých národ dosahuje jen díky výchově "nebeského Otce" způsobily zvláštní druh hrdosti Božího lidu - pýchu!

Tento závažný problém výchovy Božího lidu v transformované podobě přetrval až do současnosti [4]. A je to zákonité - favorité se s vlastní hrdostí musí vždy potýkat. Boží lid nesmí zůstat nepoučený a domnívat se, že se mu důsledky platných společenských zákonitostí vyhnou. V takovém případě bude na příchod Syna člověka opět nepřipraven a pro velmi náročné úkoly přicházejícího věku prakticky nepoužitelný!

"Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. (Mt.5:13)

Historie Božího lidu je zbrocena krví proroků a reformátorů ! To je krajně závažná a nebezpečná situace. Nic nenasvědčuje tomu, že by lidé tohoto formátu začali být bráni vážně. Jakási "chronická nemoc", která doposud znemožňovala změnit ne zcela správný směr už nastoupené cesty, se netýkala jen Židů, ale podle stejné zákonitosti podobně zasáhla i křesťany.

ZASLÍBENÍ

Nicméně část křesťanů bude mít nyní možnost potvrdit pravdivost biblických proroctví:

*"Proto vám (Židům) pravím, že vám **Boží království bude odňato** a bude dáno národu (křesťanům), který ponese jeho ovoce." (Mt.21:43)*

*"Ve dnech těch králů dá Bůh nebes povstat království, které nebude zničeno na věky, **a to království nebude předáno jinému lidu** (křesťanům). Rozdrtí a učiní konec všem těm královstvím, avšak samo zůstane stát na věky." (Da.2:44)*

*...prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a **málokdo** ji nalézá. (Mt.7:13,14)*

*"Neboj se, **malé stádce**, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království." (L.12:32)*

Ježíš nás ujišťuje, že Otcova výchova nakonec způsobí vznik cílové skupiny křesťanů, kteří dosáhnou způsobilosti pro vlastní nápravu, uchopení autority a zahájení projektu záchrany planety a tak dovršení nápravy lidstva.

ÚKOL, PŘED NÍMŽ DNES STOJÍ BOŽÍ LID

Proces nápravy, jenž je ústředním tématem Písma, nezadržitelně spěje ke svému dalšímu strategickému milníku:

*"Království, vladařská moc a **velikost všech království pod celým nebem, budou dány lidu svatých Nejvyššího**. Jeho království bude království věčné (trvajícím po celý následující věk; pozn. autora) a všechny vladařské moci ho budou uctívat a poslouchat. (Da. 7:27)*

*"... svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil jsi je královským kněžstvem našeho Boha **a ujmou se vlády nad zemí**." (Zj. 5:9,10)*

Nelze dostatečně zdůraznit závažnost blížících se událostí a nutnost povolání způsobilých jedinců - nutnost jejich "probuzení" a odpovědnosti jednat!

Smysl a výsledek celé výchovné éry lidstva - éry křesťanství, se blíží svému naplnění!

Pro názorné vykreslení současné situace a logiky budoucího postupu provedme rozbor historického vývoje smluvních vztahů mezi Bohem a jeho lidem.

Smlouvy

MOTTO:

"A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího..." (L.6:35)

"Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty, byli skrze Ježíše Krista přijati za syny." (Ef.1:5)

ÚVOD

Všichni křesťané znají pojmy Starý Zákon a Nový Zákon. Většina z nich má v povědomí, že první z nich nějak souvisel z Mosaickou (Mojžíšovou) a druhý s Ježíšovou novou smlouvou. To je stav vědomí, které nám teologové zanechali. Problém porozumění smyslu a právních aspektů smluv ve skutečnosti ještě nebyl dořešen.

Starý Zákon byl jednoznačně formulován a o jeho existenci není sporu. Smysl a existence pojmu Nový Zákon je však sporná. Ti, kteří tvrdí že existuje, se opírají o slova apoštola Pavla:

"...před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus." (1.K.9:21)

"Berte na sebe břemena jedni druhých, tak naplníte zákon Kristův." (Ga. 6:2)

Užití slova "zákon" je v tomto případě jen symbolické, neboli nemá právní význam. Jde spíše o nepsané mravní zásady s obecnou a nezpochybnitelnou platností, jejichž nalézání a uplatňování Ježíš vyučoval. Pokud jde o právní vztah - o Kristu se zde hovoří jako o vlastníku:

"k nim patříte i vy, neboť jste byli povoláni Ježíšem Kristem." (Ř.1:6)

"Ten, kdo nás spolu s vámi staví na pevný základ v Kristu a kdo si nás posvětil je Bůh." (2:K. 1:21)

"Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné." (1.K.6:19,20)

Kromě toho se ještě hovoří o "zákonu Ducha", který je snad shodný se "zákonem Kristovým". Tímto "zákonem" není myšlen zákon v právním smyslu.

"neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti." (Ř.8:2)

Zmíněné problémy jsou rozšířeny o problematiku smluv.

PRVNÍ SMLOUVA

Do smluvního vztahu s Bohem ohledně zaslíbení národa, skrze nějž má být svět spasen, nebyl Izrael uveden prostřednictvím Mojžíše, ale prostřednictvím Abrahama.

Znamením mé smlouvy mezi mnou a vámi i tvým potomstvem, kterou budete zachovávat, bude toto: Každý mezi vámi, kdo je mužského pohlaví, bude obřezán." (Gn.17:10)

" Vás se týkají zaslíbení proroků i smlouva, kterou Bůh uzavřel s vašimi otci, když řekl Abrahamovi: A v tvém potomstvu budou požehnány všechny národy na zemi." (Sk.3:25)

Proto byl Abrahám zván otcem izraelského národa (J.8:39; L.16:24). "Mojžíšův" zákon byl vlastně jen legislativním doplňkem první smlouvy (Lv. 26:40-56).

NOVÁ (DRUHÁ) SMLOUVA

Nedlouho poté, kdy Ježíš apoštolům podal pohár nové smlouvy, zpečetěné jeho krví, řekl jim důležitou větu:

*"... a činím s vámi smlouvu , právě jako Otec učinil smlouvu se mnou, **pro království** , abyste jedli a pili u mého stolu v mém království a seděli na trůnech, abyste soudili dvanáct izraelských kmenů." (PNS)*

" Já vám uděluji království , jako je můj Otec udělil mně, abyste v mém království jedli a pili u mého stolu; usednete na trůnech a budete soudit dvanáct pokolení Izraele." (EP)

"... a já vám odkazuji království , jak mě je odkázal Otec můj, abyste jedli a pili za stolem mým v království mém a seděli na stolicích, soudíce dvanácte pokolení izraelských. (Sýkora)

" Já vám způsobuji , jakož mi způsobil můj Otec, abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a seděli na stolcích soudíce dvanáctero pokolení Izraelských." (KP)

Lukáš 22:29,30

O čem vlastně Ježíš mluvil? Tak značně odlišné překlady dokazují, že originál umožňuje všechny tyto verze [5] překladu, a původní vyjádření bylo poněkud obecnější. Co z tohoto výroku vyplývá?

Slovo *smlouva* zřejmě v originále není, ale významově tomu odpovídá. Přidělení království se druhé smlouvy bezesporu týkalo. Jakým způsobem? Ježíš slibuje, že jeho učedníci obdrží v přicházejícím království určité mocenské postavení, avšak s podmínkou, která musí být splněna předem. Říká jim, že se situace bude opakovat i v jejich případě (Žid.5:8,9).

Vyděme z formulace PNS, protože je zde nejvýstižnější (nikoliv doslovné) znění textu.

".. a činím s vámi smlouvu pro království.... abyste jedli a pili u mého stolu v mém království .."

Jestliže učedníci **sedí u Ježíšova stolu v jeho království** , toto království jim ještě nepatří. Přesto Ježíš říká, že jim království **odkazuje, uděluje, způsobuje** - tak jako bylo uděleno jemu. Proto se jeví překlad PNS, **smlouva pro království**, jako výstižný. Texty v ostatních překladech si totiž obsahově protirečí.

CO ZNAMENALO "JÍST U KRÁLOVA STOLU"

"... Mefibošet může jíst u mého stolu jako jeden z královských synů." (2.S.9:11)

S králem ve starověku stolovali z rodiny jmenovitě jeho synové - dědicové krále. Nejstarší syn byl dědicem otcova trůnu - budoucí král. Ostatní synové dostali obvykle jako državy jednotlivá území království.

Ježíš slibuje apoštolům obdobné postavení - postavení dědiců (čekatelů), nikoliv vládců království. Ale to není vše. Slibuje, že oni obdrží určitou konkrétní autoritu - postavení soudců božího lidu.

Ačkoliv Ježíš uzavřel novou smlouvu se svými apoštoly, doslova ji formuloval takto:

*"Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: **Pijte z něho všichni** . Neboť toto jest má krev, která zpečetňuje smlouvu a **prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů**." (Mt.26:27,28)*

Znamenalo to, že smlouva se netýkala jen dvanácti učedníků. Později bylo zřejmé, že rozšíření se týkalo nejen izraelských, ale i neizraelských učedníků, kteří prokázali stanovenou míru duchovní zralosti.

JEŠTĚ JEDNA POZORUHODNOST

Dalo by se očekávat, že nová smlouva bude u Ježíšových učedníků na prvním místě jejich zájmu a pozornosti. Je zvláštní, že Ježíšovým slovům ohledně smlouvy věnovali velmi stručnou pozornost pouze první tři evangelisté. Ve spojitosti s královstvím jen Lukáš.

Že by si význam nové smlouvy vůbec neuvědomovali? Nebo snad tušili, že svého naplnění dojde až v budoucnosti a není pro ně aktuální? Z toho, co o nich víme, můžeme s jistotou volit první možnost. Apoštolové a první učedníci pravděpodobně v tomto ohledu nekladli Ježíšovi žádné otázky - problém klíčové události jejich doby je neoslovil. Není to poučení pro nás?

Touto problematikou se začal hlouběji zabývat až apoštol Pavel. Z jeho textů je vidět, že se učedníkům velmi snažil vysvětlit význam smluv (2.K.3:6,14,15,17; Ga.4:24; Žd.8.-13. kap.)

SHRNUTÍ

Ježíš byl prostředníkem nové (druhé) smlouvy mezi Bohem a jeho lidem. Jeho závazkem vůči učedníkům byl slib jejich přijetí za Královy syny a dědice jeho království. Zároveň jim byla svěřena autorita soudců Božího lidu - v tomto případě už křesťanů [6] .

Z této situace je zcela zřejmé, že děj není dokončen - dědicové čekají na převzetí svého právoplatného dědictví. Ke druhé smlouvě však nebyl přidán žádný legislativní doplněk v podobě psaného zákona. Nazývat ustanovení druhé smlouvy *Novým zákonem* je proto zavádějící. Jsme si vědomi, že toto tvrzení může vyvolat znepokojení u křesťanů, kteří vnímají současné poznání jako oficiální, a že toto tvrzení je tedy v rozporu s křesťanstvím. Informace je však velmi závažná a заслужuje hlubší zkoumání.

NOVÁ (TŘETÍ) SMLOUVA

"Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet (uzavřu s ním novou smlouvu) a on se mnou." (Zj.3:20)

Postavení křesťanů na konci období druhé smlouvy vyžaduje uzavření další nové smlouvy. Ten to závěr je podložen precedentem předchozí první smlouvy.

Tato třetí smlouva uvede způsobilé křesťany do zcela nového vztahu vůči Bohu a ostatnímu lidstvu.

SROVNÁNÍ POSTAVENÍ BOŽÍHO LIDU V RÁMCI SMLUV

Postavení Božího lidu v první smlouvě:

- Smluvní lid
- Formálně rovnoprávný vztah s Bohem (Srov. Jk.2:23; Lv.19:2)
- Otrockví hříchu a Zákona, vyvolený národ

Postavení Božího lidu ve druhé smlouvě:

- Smluvní lid
- Nerovnoprávný vztah s Bohem - přijetí za syny, dědice (Ř.8:16,17)
- Osvobození od hříchu Boží milostí, synové - postavení soudců Božího lidu

Postavení Božího lidu ve třetí smlouvě:

- Smluvní lid
- Rovnoprávný vztah s Bohem - předání dědictví, královská autorita na "nebesích" [7]
- Práva a povinnosti vládců Božího království

Zatímco první smlouva byla uzavřena s národem jako celkem (s celým Abrahamovým potomstvem), druhá a třetí smlouva už především se způsobilými jednotlivci (dědici, kameny duchovního chrámu - nejprve s apoštoly). Skrze ně i s ostatními.

Církve

MOTTO: *"Přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího." (1.P.4:17)*

KRIZE SVĚTA Z POHLEDU VĚŘÍCÍHO ČLOVĚKA

Nadměrný vzrůst zločinnosti, množící se korupce státních úředníků, poškozování životního prostředí a mnoho dalších symptomů přibližující se krize světové společnosti lidstva je dnes v hromadných sdělovacích prostředcích na téměř denním pořádku. Lidé, kterým není tento stav lhostejný, nemohou nevidět, že svět spěje k nějakému důležitému mezníku své historie. [8] Od svého Boha očekávají, že tuto situaci předvídal a že se na něj mohou obrátit s prosbou

---

o vedení a pomoc; samozřejmě skrze svou církev a její vůdce. A snad i očekávají, že vliv jejich církve díky těmto událostem stoupne.

Dočkají se?

POSÍLÍ KRIZE SVĚTA CÍRKVE?

Vůdcům křesťanských církví by mělo být zřejmé, že jejich pověření Ježíšem Kristem bude brzy vystaveno zkoušce:

Buď budou schopni svým věřícím přesvědčivě vysvětlit:

- jak zapadají novodobé události do slov Ježíšových předpovědí
- proč se mýlili, když v podstatě totéž říkali již několikrát v minulosti
- a proč se nemýlí právě nyní;

nebo jim hrozí ztráta respektu u svých věřících. Nalézají se v podobné situaci jako Ježíšovi oponenti:

*"On však jim odpověděl: `Večer říkáte: Bude krásně, je pěkný západ. A ráno: Dnes bude nečas, slunce vychází z mraků`. Vzhled oblohy umíte posoudit, a **znamení časů nemůžete?** " (Mt.16:2,3)*

Stojí za povšimnutí, že Ježíš zde klade znalost znamení časů do jedné roviny se znalostí zákonů přírody. Rozpoznání doby je skutečně věcí znalostí - znalosti Písma, dějin, přírodních a společenských zákonů. Není to věc žádného tajemného vnuknutí.

EKUMENICKÉ HNUTÍ V KŘESŤANSTVÍ

Zdálo by se tedy, že všechny církve a náboženské společnosti mají nyní jedinečnou příležitost prokázat svou pravost, a že se proto této příležitosti chopí. Praxe však ukazuje něco jiného.

Přibývající množství nových církví a náboženských společností [9] usnadnilo světské moci posílit své postavení někdy otevřeným, ale spíše nenápadným podporováním sporů mezi nimi, podle zásady "rozděl a panuj" [10]. Církve si postupně začaly uvědomovat, že drobení a tříštění vede k oslabení jejich vlivu, a tak se objevila a stále roste tendence ke sblížování, zejména v ekumenickém hnutí.

Toto sblížování je však zatíženo vážnými problémy:

- Přemýšliví věřící jsou zmateni, protože tento proces připomíná taktiku koaličního spojování politických stran za účelem posilování jejich vlivu. Je stále zřetelnější, že vůdcům církví jde o moc ve světě. Není to Bůh, o koho se opírají vždyť ten má moc prosadit zájmy církve proti komukoli - je "všemohoucí".
  - Sblížování nutí k určité revizi nauk, přičemž další sblížování bude vyžadovat další revize. Sama skutečnost, že to církve musí připustit, snižuje jejich autoritu. Upřímně
-

věřící se s úzkostí ptají, jak se slučují dřívější snahy církevních představitelů prohlásit se za neomylné, respektive Bohem vedené, inspirované atd.

- Navíc takový postup sblížování, byť obecně rozumný, je v přímém rozporu s dosavadní strategií církví.

A tak krize světa a ekumenické sblížování by mohly přerůst i v krizi důvěry v církve a křesťanství jako hlasatele pravdy.

SOUČASNÝ STAV

Celkově je možné říci, že s narůstající krizí světa vliv většiny náboženství znovu stoupá [11]. Je to přirozené - věřící ve svých církvích stále vidí jedinou jistotu v takto nejistém světě. Zároveň s rostoucím vlivem se zviditelňují nejen jejich snahy o sblížení, ale i zmiňované odlišnosti a rozpory mezi nimi. Zřetelně se zvyšují aktivity církví ve světovém dění. Tím naléhavěji se vnučuje obecná otázka: Kterou církev by měl věřící člověk následovat?

Je vůbec nějaká církev "ta pravá"?

JAK JE TO S PRAVOSTÍ CÍRKVÍ?

Všechny dnešní zkušenosti ukazují, že žádná z církví nevykazuje natolik výrazně nadprůměrné znalosti Božích záměrů a současně tak nadprůměrné morální vlastnosti svých představitelů i řadových členů, že by bylo možné ji identifikovat jako jedinou pravou. Určitými nadprůměrnými vlastnostmi se některé mohou pochlubit, ale vždy jsou tyto přednosti provázeny specifickými nedostatky.

Jestliže se tedy nemohou vykázat jasně splněnými proroctvími, čím mohou dokázat svou pravost? Proč právě je a jen je by lidé měli považovat za jediné zprostředkovatele společenství s Bohem?

Nedokazují již ekumenické snahy a polevující neochota ke kompromisům nedostatek vnitřního přesvědčení církví o vlastní pravosti a výjimečnosti? Tento posun v chápání vlastní identity každé takové církve lze hodnotit jako velmi pozitivní - právě jsou totiž svým způsobem opravdu všechny [12] !

Církve se ale těmito postoji zavazují k vyřešení vážného úkolu: Jak se vyrovnat s vlastní minulostí, a kterým směrem vykročit kupředu?

Všechny církve se někdy v minulost (ale často ještě dodnes) deklarovaly za jediné a pravé nositelky Ježíšova odkazu a trestaly své nenapravitelné členy s jinými názory. A trestaly velmi zásadně - od vylučování z církve (exkomunikací) až po upálení za živa [13]. Vedli boj s příslušníky jiných církví.

Pokud opustí cestu ekumenismu a tím vyrovnání se s vlastní minulostí, [14] mají morální povinnost prokázat svou pravost a jedinečnost.

1.1.17 ROZDĚLENÍ CÍRKVE - PROČ K TOMU DOŠLO?

Připusťme konstatování, že křesťanských církví a společenství je nyní mnoho, a že nedokážeme určit nějakou "pravou". Ale jak je vůbec možné, že došlo k rozdělení, když Kristus i apoštolové tolik vyzývali k jednotě?

Když zakladatelé církve nabádali k jednotě, neznamenal to ještě tvrzení, že jednoty bude snadno dosaženo.

"Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří, aby všichni byli jedno... Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno - já v nich a ty ve mě; aby byli uvedeni v dokonalost jednoty ..." (J.17:20-23)

Už samotná zjevná úzkostlivost o dosažení jednoty upozorňuje na to, že s jednotou budou problémy. Nová smlouva, jíž byl Kristus prostředníkem, přinášela podstatně větší svobodu než předešlé "otroctví" Zákona.

"Už vás nenazývám služebníky (otroky), protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce." (J.15:15)

PRAVÁ JEDNOTA - VÝSLEDEK MIMOŘÁDNÉHO ÚSILÍ

Jednota vyplývající ze svobody se jen velmi pozvolna a postupně prosazuje napřed ochotou k jednání, pak kompromisem, potom konsensem a teprve potom souladem nebo shodou. Je to náročný, pracný a dlouhodobý proces. Svobodné vůli nelze jednotu nařídit!

V nebesích bylo zřejmé, už na konci tzv. apoštolského období, že se počáteční jednotu během vývoje křesťanství nepodaří udržet. Ježíš proto mohl apoštolu Janovi v té době sdělit:

"Andělu církve v Efezu piš: "Toto praví ten, který drží sedm hvězd ve své pravici, který se prochází mezi sedmi zlatými svícny:" " (Zj.2:1)

Svícen je v Písmu symbolem Božího lidu, jehož úkolem je poskytovat duchovní světlo jak sobě samému, tak všem vně, kteří je hledají. V první smlouvě byl lid symbolizován jedním sedmiramenným svícem. Je to onen známý "židovský" svícen. Dokud nedošlo k rozdělení na Severní Izrael a Judu byl izraelský národ klasifikován vždy jako celek.

Ve Zjevení Jana máme už sedm samostatných svíců a každý je už klasifikován zvlášť. Vzhledem k tomu, že číslo sedm symbolizuje plný počet veličin v dané časové periodě [15], znamená vidění, že církev se během své historie bude dělit, přičemž všechny takto vzniklé církve (jejich plný počet) budou nadále spadat do Kristovy pravomoci.

Takové rozdělení církve bylo nejen nevyhnutelné (zákonité), ale plnilo i svůj účel - vzniklo tak konkurenční prostředí, které motivovalo a pobízelo soupeřící církve v jejich vývoji.

"TA CESTA"

"A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, našel-li by tam té cesty které muže neb ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma." (Skutkové apoštolů 9:2 KB; srov. 19:19; 19:23; 24:22)

Při výchově dítěte je třeba stálého kárání a napravování, protože dítě nelze nechat jeho osudu napospas - ještě není schopno udržet správný směr svého vývoje. Paralelou je i výchova celého národa.

Ani lidstvo v období svého "dětství" není schopno udržet správný směr. Vývoj a výchova Božího lidu jsou v Písmech výstižně nazvány "cestou". Tato cesta je ale velmi náročná především proto, že Božímu lidu je ponechána svoboda, aby ji hledal stále samostatněji a samostatněji - jen tak může být doveden k dospělosti.

"Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi." (Mt. 18:18) (Což ještě neznamená, že je to správně)

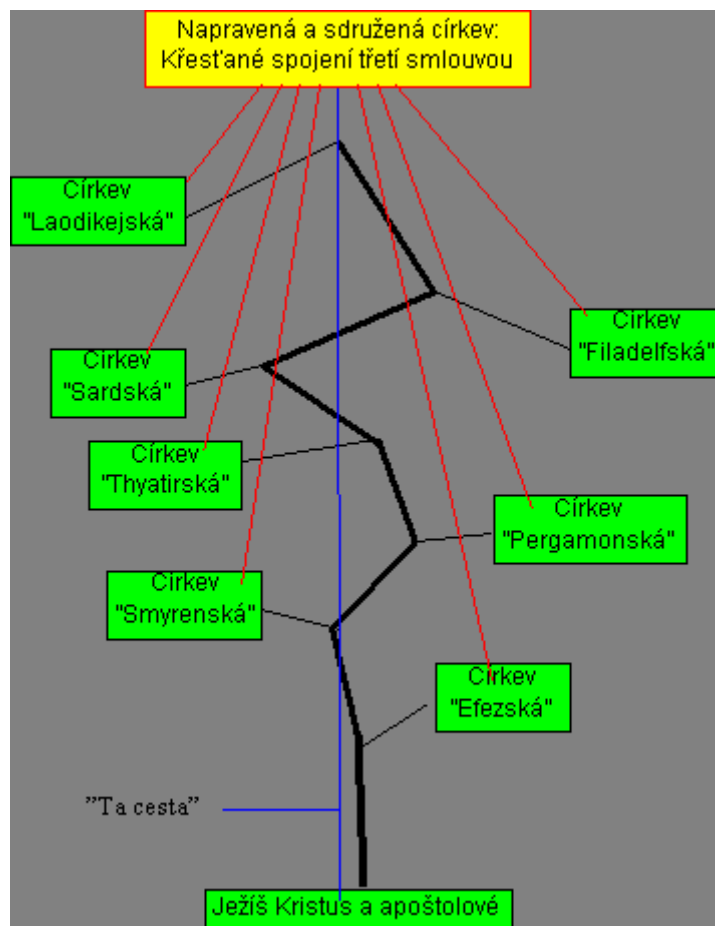
"A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby - k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího a tak dorostli zralého lidství," Pak už nebudeme nedospělí ..." (Ef. 4:11-14)

ROZVOJ SVOBODNÉ VŮLE

Přestože byli na pomoc povoláni i apoštolové, proroci a učitelé, musel Boží lid postupovat kupředu víceméně jen cestou pokusů a omylů. Navíc jen v rámci svých možností, což by se dalo přirovnat k cestě v členitém a kopcovitém terénu. Ačkoliv je cíl místy dobře vidět, dojít k němu lze jen mnoha oklikami. Jen tak bylo možné přivádět Boží lid, a tak i celé lidstvo, ke skutečné dospělosti a svobodné vůli.

Některé z církví došly na "té cestě" relativně daleko, ale později se ve svém vývoji zastavily, nebo se dokonce začaly vracet zpět. **Jsou však stále považovány za "živé"!** Za mrtvou je považována jen ta církev, která již není schopna žádného vývoje, protože se domnívá, že cíle již dosáhla.

Kniha Zjevení předpovídá hlavní směry vývoje křesťanství takto:

Ježíš se však výslovně nehlásí k žádné z nich(!); teprve hledá, která je nejlepší - nejlepší z nedostatečných, protože nedostatečné jsou všechny [16]. Jejich nedostatečnost však není stejná; některé jsou duchovně téměř mrtvé, jiné mají sice část vlastností dobrých, ale mají i špatné. Dokonce i ta církev, která vypadá jako dobrá (Filadelfská), dostává "zvláštní" pochvalu: "Drž se toho, co máš ...", přičemž v podtextu lze zřetelně slyšet: "Zůstaň stát na místě. Nepokoušej se dělat pokroky (protože to neumíš) abys nesešel z cesty" neboli je to výzva k určitému konzervativismu. Ani ona není "ta pravá", protože na "cestě" je třeba nikoli stát, ale běžet - a to usilovně:

Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! (1.K.9:24)

Nicméně Syn člověka musí jednu z nich vyčlenit, napravit a pak postavit do čela ostatních. Proč?

*A Pán řekl: "Kdo je skutečně věrný správce, ten rozvážný, kterého jeho pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim v pravý čas dával jejich vyměřené zásoby jídla? Šťastný je ten otrok, jestliže ho jeho pán při příchodu nalezne, že to dělá! Pravdivě vám říkám: **Ustanoví ho nade vším svým majetkem.*** (L.12:42-44 [PNS])

Rozdělení jeho lidu musí, pro mimořádnou náročnost blížího se úkolu, skončit. Syn člověka tedy **vybere** jednu z církví, učiní v ní potřebné změny a připojí k ní ty církve (případně členy z ostatních církví) které projdou určenou zkouškou. Zbývá otázka: Která z církví má největší naději?

VÝVOJ KŘESŤANSTVÍ

Největší naději na schválení bude mít pravděpodobně ta církev, která bude na "té cestě" [17] nejdále. Jak však vypadá skutečná cesta (vývoj) křesťanství a jak se liší od "té cesty"?

Skutečná (reálná) cesta se podobá stromu, který vyrůstá vzhůru, ale vždy, když se jeho horní část nachýlí či dokonce otočí zpět a roste dolů, oddělí se další větev, která opět směřuje vzhůru (viz obrázek).

Takový postupný vývoj křesťanských církví a sborů ukazují kapitoly 2. a 3. knihy Zjevení Jana, kde:

- první církev navazovala ještě na Ježíšovy apoštoly

"Vím o tvých skutcích, o tvém úsilí i tvé vytrvalosti; vím, že nemůžeš snést ty, kdo jsou zlí, a vyzkoušel jsi ty, kdo se vydávají za apoštoly, ale nejsou, a shledal jsi, že jsou lháři. (Zj.2:2)

- poslední má už možnost kontaktu s Kristem při jeho druhém příchodu.

Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou. (Zj.3:20)

Připomínáme, že počet církví - sedm - ukazuje na celou epochu druhé smlouvy a všechny církve.

ZÁKLADNÍ SCHÉMA VÝVOJE KAŽDÉ CÍRKVE

Každá církev prochází svým vlastním vývojem, během kterého se v ní vedení postupně zmocní lidé, kteří vidí své povolání v udržování předepsaných zvyklostí a funkcí, do kterých byli dosazeni - byrokraté.

Nastolením byrokracie je její vývoj zastaven nebo dokonce zvrácen zpět. V tomto období v ní postupně dojde k narůstání neklidu a nespokojenosti těch, kteří nejsou ochotni se na "té cestě" zastavit či se dokonce vracet. Po marných snahách o nápravu (a po mnohých jejich pronásledováních - až po mučení a zabíjení v minulosti) se od ní nakonec tyto lidé oddělí, a za cenu velkých obtíží založí novou "sektu". Z té se pak posléze stane další církev, která navazuje na to dobré z té předchozí a pokusí se eliminovat její chyby (nezřídka překmitnutím na opačnou stranu). Její vývoj je však v základních rysech obdobný. Řídí se zákonitostí doposud platnou pro všechna organizovaná lidská společenství [18].

CO ZNAMENÁ, DOJÍT NA "TÉ CESTĚ" NEJDÁL?

Za měřítko pravosti církve se vždy považovalo dosažení co největšího pokroku ve výkladu Písma. O protichůdné výklady se teologové vždy přeli a to byl také zpravidla [19] důvod k náboženským nepokojům a dokonce i válkám.

Důležitost pravdy nelze zpochybňovat. Ježíš sám se představil jako její hlasatel a nejen on, ale celé Písmo jistě nabádá k jejímu hledání. Součástí samotného smyslu "té cesty" je nalézání pravdy. Nelze ovšem zaměňovat cíle s prostředky.

Pravda, jak se vyjádřil Ježíš, má mimo jiné lidstvo osvobodit - má mu být prostředkem k dosažení vyšší duchovní kvality - skutečného cíle "té cesty". Pravdivost je také měřítkem pokročilosti každé církve.

Úspěch při výkladu Písma je však na důležitém druhém místě až za úspěchem při výchově svěcené "čeledi" k lepším morálním vlastnostem a k rozvoji svobodné vůle:

"Každý strom, který nedává dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně. A tak je poznáte po jejich ovoci . Ne každý kdo mi říká, Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten kdo činí vůli mého Otce , který je v nebesích." (Mt. 7:19-21)

Pokud se nezajistí tento postup, převáží pokrok nad morálkou [20] a veškerý pokrok se tak obrátí proti vlastnímu tvůrci [21] .

PRAVDIVÁ MORÁLKA

Morálku, stejně jako jednotu nelze přikázat - hovoříme-li o skutečné morálce. I ona musí vycházet ze svobodné vůle - z vlastního přesvědčení. Teprve taková morálka nevyžaduje vnější kontrolu [22] a vyhrůžky typu "věčných muk v pekle" nebo "věčného zničení". Taková morálka měla být cílem výchovy každé církve, ať už k jejímu dosažení volila jakékoli přijatelné prostředky.

A tak tedy : "Kdo má uši,slyš, co Duch praví církvím"

Kniha Zjevení svatého Jana kapitola 1- 3

T. B. FROM

---

[1] Nová smlouva (v pořadí druhá), která byla ustanovena mezi Bohem a jeho lidem, byla uzavřena při tzv. "Večeři Páně" v době svátku Pasach pravděpodobně někdy kolem roku 33. n.l.

[2] Ačkoliv i jiná učení (hinduismus či buddhismus s jejich odnožemi, islám a další) dokázala přečkat věky, z Písma a historie vyplývá, že křesťanství čelilo daleko vážnějším snahám o jeho dis kreditaci a porážku.

[3] Zde je míněn pouze historický vývoj člověka od jeho lidských prapředků. Podrobněji viz. publikace Popularizace výsledků věd. studia Bible; dále jen Populi.

[4] Patrně první krok vstříc tomuto problému udělal papež Jan Pavel II, když např. judaismus nazval starším bratrem křesťanství.

[5] Alternativu, že překladatelé neuměli řecky, nebo že překlad je falešný, nepovažujeme za opodstatněnou.

[6] Tělesný Izrael jako národ už byl z nové smlouvy vyňat a jeho členové nahrazeni lidmi z národů (Mt.3:10; Ř.4:11; 11:17,25). Tento nový národ byl proto někdy nazýván duchovním Izraelem.

[7] Zj.20:4-6; Žd.3:1 " slovo "nebesa" je v Písmu někdy užito jako symbolu moci.

[8] K tomu přispívají i mystické úvahy o významu konce tisíciletí - roky 2000 a 2001, dále pak přechod jarního bodu ze souhvězdí Ryb do souhvězdí Vodnáře, s čímž zase spojuje své naděje hnutí New Age, učení východních náboženství a ostatních okultních směrů.

[9] což zase souvisí se světovou morální, společenskou a ekologickou krizí

[10] *Divide et impera* " používáno především u totalitních způsobů vlády

[11] Zvláště od pádu "železné opony" koncem 80. let.

[12] Všechny mají obecně rovnocennou Bohem danou možnost (povolání) a se všemi se počítá jako s potenciálními nositeli prosperity budoucího věku.

---

[13] dokonce i ještě dnes některá z nich neváhají "v Božím jménu" užít násilí a dokonce teroru (Severní Irsko, Střední Východ ")

[14] Takovou cestu, jakoby se pokoušela nastoupit katolická církev svými omluvami, za své minulé přečiny - např. lítostí nad upálením Jana Husa a dalšími. Bude schopna dojít až do konce? Její cesta bude obzvlášť těžká - sídlu svých papežů dala velmi zavazující název *Vatikán* (vaticano = prorok), a tyto papeže si dovolila v minulém století prohlásit za neomylné!

[15] Tento význam symbolizuje číslo 7 od dob stvoření, kdy celá etapa stvoření trvala 7 časových úseků - stvořitelských dní.

[16] Takové tvrzení rozhodně není důvodem k malomyslnosti, ačkoliv se to tak může na první pohled jevit. Jinak tomu být ani nemůže, a s takovým stavem se dopředu počítalo. Toto vědomí by mělo být podnětem k introspekci a k hledání reálné cesty nápravy. To je úkol především pro "**anděly církvi**" - pro způsobilé, povolané křesťany z řad jednotlivých církví.

[17] Sk.9:2; 19:9; 19:23; 24:22 Ne však z ča sového hlediska, ale v poznání a ve skutecích.

[18] Zákony profesora Parkinsona

[19] Toto tvrzení ovšem platilo pouze v případě "skutečných" upřímných křesťanů. Mezicírkevního napětí lze jistě v diplomatických kruzích zneužít k dosahování politických cílů.

[20] Stav současného světa.

[21] Dvacáté století " století válek, atomové a biologické zbraně, zneužití genetiky, "

[22] Bez svobodného rozhodnutí "chovat se morálně" je třeba do systému dosazovat jako zpětnou vazbu kontrolu.
